

været en anden; men er dette nu i Sandhed Resultatet af Forhandlingerne idag her i Folkethinget, endog blot for denne ene af Rigsdagens Afdelinger? det kan jo dog ikke siges. Det er nu ingenlunde min Hensigt at fordybe mig i de fra de forskjellige Sider fremsførte Betragtninger, men der er dog et lille Punkt, som jeg skal tillade mig at fremhæve, fordi det netop forekommer mig at være væsentligt og afgjørende, naar der spørges om Meningen under de foregaaende Forhandlinger. De 2 Love, der senere indkom under 19de Februar 1861 forelaae samtidig til Behandling, og Intet havde været simplere og naturligere, end at man i den ene havde henviist til den anden. Nu siger man: Det har man ogsaa gjort; men hvorledes har man gjort det? Man har til en Tid refereret sig til den almindelige Lov af 19de Febr. 1861 — iøvrigt ingenlunde saaledes som det nu angives at skulle være skeet — men det er bitterligt, at man ved den sidste Behandling af Loven om Retsbetjentenes Lønning valgte, som man sagde, noget Bist iftedelst for noget Andet, som man sagde var uvist, og hvad valgte man? Man henviste til Loven af 31te Marts 1860 § 5; der var det Visse og Sikke, hvorefter Forholdene skulle ordnes. Men er nu Loven af 31te Marts 1860 § 5 en Lov, som kun skulle have et kort Liv, som kun skulle bestaae og være gjældende, indtil den almindelige Lønningslov, som man samtidig befskæftigede sig med, blev til Lov? Nei; det var en Lønningslov for Embedsmændene i Ministeriet, og den nye almindelige Lov, man behandlede, var en Lønningslov for Embedsmændene uden for Ministeriet. Ibet man henviste til Loven af 31te Marts 1860 § 5, viste man altsaa hen til en Lov, som skulle gjælde ud over det Tidspunkt, da den almindelige Lønningslov, som man samtidig behandlede, vilde komme til Gjældighed, og saa har man jo dog aabenbart derved slaaet fast, ikke blot for den korte Tid, der vilde forløbe, før den almindelige Lønningslov udkom, men for hele den videre Fremtid, at Retsbetjentenes Lønning i dette Stykke skulle beregnes efter Reglen i oftnævnte Lov af 31te Marts 1860 § 5, der forblev uafficeret af den anden almindelige Lønningslov, før som efter dennes Emanation. Det er derfor neppe heller rigtigt,

naar den ærede Kultusminister httrede, at der ikke fandtes. Spor i de foregaaende Forhandlinger af, at man ved Sædberegningen havde villet noget Særligt for Retsbetjentene, thi et saadant Spor synes mig dog virkelig at ligge i den hele nærmere Sammenhæng ved Henviisningen netop med velberaad Nu til Loven af 31te Marts 1860 § 5 fremfor til den samtidigt behandlede nye almindelige Lønningslov, og denne Henviisning ikke blot midlertidigen men uden al nærmere Bestemmelse eller Indskrænkning. Jeg troer derfor ogsaa, at der fra Forhandlingerne i sin Tid maatte kunne hentes væsentlige Betragtninger til Støtte for den Opfattelse af dette Forhold, hvorfra Hovedændringsforslaget gaaer ud, og under alle Omstændigheder mangler aldeles den faste og sikke Overbeviisning om en fra Lovens Ord afvigende Mening, der dog absolut maatte fordres naar en klar og tydelig Lovtext skulle fraviges. — Underændringsforslaget under Nr. 3 kan jo desuden ikke vedtages efter de Bemærkninger, som vi have hørt af den høitagtede Finantsminister; det har viist sig, at der er Stemning i Salen for at forkaste det, da det gaaer i begge de modsatte uførenelige Retninger. Men forkaster man det, vil man jo derunder iblandt Andet forkaste Noget, som selv Udvalgets Fleertal har anseet for nødvendigt, for at de Paagjældende kunne behandles tilbørligt. Naar dette Underændringsforslag falder bort, bliver det altsaa saa meget desto nødvendiggere at stemme for Justitsministerens og de 20 Medlemmers Hovedændringsforslag. Jeg troer nu ikke, at der ved dette Forslags Vedtagelse offres det Mindste af Statens Ret; men de Herre, som ere tilbøielige til at mene, at der dog mulig derigjennem maatte offres Noget, betænke dog, at denne Opoffrelse i alt Fald er for Intet at regne ved Siden af at udsætte sig for at berøve de Paagjældende, hvad der bitterligen tilkommer dem; de, der tvivle, synes derfor at maatte stemme for Ændringsforslaget som det, der i alt Fald volder den mindre Betænkelighed.

Æscherning: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden: Er det for en kort Bemærkning?